

Arrest

nr. 306 018 van 2 mei 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2024.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 14 maart 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet,

Gezien de aanvullende nota van de verzoekende partij van 20 maart 2024, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet,

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA loco advocaat D. VAN DER BEKEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit, bent u Pashtun, soennitisch moslim en afkomstig uit Hakim Abad, district Khogyani/Kaga, provincie Nangarhar. Uw vader [S.R.] werkte van 2010 tot 2014 als veiligheidsagent voor Amerikaanse troepen. Uw vader en grootvader werden via mullah [H.] als tussenpersoon bedreigd door de taliban die wilden dat uw vader moest stoppen met zijn werk. Uw vader nam ontslag en ging naar huis. Omdat hij bang was van de taliban ging hij samen met uw grootvader naar de dorpsoudsten om te zeggen dat hij niet meer voor de Amerikanen werkte en om garantie voor zijn veiligheid te krijgen. Ze zeiden dat hij vergeven was, maar toch werd uw vader lastiggevalen door mensen in de regio. In de 11de maand van 1396 (eind januari – februari 2018) kwamen de mensen in de regio in opstand tegen de taliban en Daesh onder leiding van Haji Mohammad Hassan en uw vader sloot zich aan. Uw vader werkte in het checkpoints van Peerakhel en Khermay als deputy en ook in het hoofdcentrum van Peerakhel. Uw vader deed deze job een jaar of anderhalf jaar. Mullah [H.] bedreigde uw grootvader maar deze vertelde dit niet door aan uw vader, uw grootvader zei enkel aan uw vader dat hij moest stoppen met zijn job, wat uw vader weigerde. Na 15 of 16 dagen ging uw vader van Peerakhel naar huis, maar raakte vermist na 2 of 3 dagen op 19 Jawza 1398 of 9 juni 2019. Omdat hij niet terug naar zijn werk ging en zijn telefoon uit stond, kwamen zijn collega's vragen naar hem. U ging naar Haji Mohammad Hassan in het district met de vraag om uw vader te zoeken. Hij zei dat uw vader niet dood is, maar vermist. Een jaar of anderhalf jaar gingen voorbij en uw grootvader ging naar de taliban om te vragen of zij uw vader gedood hadden. Hij kreeg geen correct antwoord en ze beschuldigden uw grootvader ervan gelogen te hebben. Na de terugkomst van uw grootvader kwamen de taliban achter u. De volgende dag tegen de avond was u op weg naar huis toen de taliban u tegenhielden en zeiden dat uw vader een crimineel was en dat u of uw broer [M.] zich moest aansluiten bij hen. U ging akkoord en vroeg tijd om te beslissen wie van jullie dit dan zou worden. Ze namen uw telefoonnummer en zeiden dat ze de volgende dag zouden bellen om te horen wie van jullie het zou doen. Thuis zei u dit aan uw moeder en belde u naar uw maternale oom omdat uw broer daar was. Uw maternale oom zei dat u naar hem moest komen. U ging naar daar samen met uw moeder en de volgende dag kwamen uw jongere broer en zus. U bleef 4 dagen bij hem en hij regelde uw vertrek. U verliet Afghanistan in februari 2021 samen met uw broer en reisde via Pakistan, Iran waar u uw broer kwijtraakte, Turkije, Bulgarije, Servië, Bosnië-Herzegovina, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar u op 14 juli 2021 aankwam en 2 dagen later een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Na uw vertrek kwamen de taliban meermaals naar uw dorp waar ze uw paternale oom [S.R.] vroegen waar u en uw broer waren. Bij terugkeer vreest u gedood te zullen worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legde u kopieën van de volgende documenten neer: uw eigen taskara, de taskara van uw broer, de taskara van uw vader, zijn lidkaart/wapenvergunning van de opstand van de Wazir-stam, een getuigschrift uit 2012 van 1ste bataljon, 77th field artillery dat Sher Rahman bedankt voor zijn diensten als veiligheidsagent, een getuigschrift van KBSS Security FOB Kushamond Afghanistan dat [S.R.] bedankt voor zijn diensten, 2 getuigschriften uit 2011 van FOB Kushamond dat [S.R.] bedankt voor zijn diensten als veiligheidsagent, 3 privéfoto's van uw vader, 3 foto's van uw vader in traditionele kledij met medestrijders en een Afghaanse vlag, 3 foto's van uw vader in camouflagekledij met een wapen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden aan u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Er dient immers vastgesteld te worden dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat u problemen met de taliban heeft gekend en dat u om die reden Afghanistan heeft moeten verlaten.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan de bedreigingen die uw vader als gevolg van zijn werk als veiligheidsagent kreeg. Immers verklaarde u aanvankelijk dat u niet wist wie de taliban was die uw vader bedreigden via mullah [H.]. U verklaarde tot tweemaal toe dat de mullah geen speciale informatie gaf en enkel zei dat ze taliban waren (CGVS 1, p. 15). Vervolgens verklaarde u echter dat de taliban aan wie uw vader vergiffenis vroeg dezelfde waren die hem bedreigd hadden en noemt u de naam van de oudste onder hen op (CGVS 1, p. 16). Dit is opmerkelijk omdat u eerder niet wist welke taliban uw vader aanvankelijk bedreigden. Op de vraag hoe uw grootvader wist tot wie hij zich moest richten, zegt u dat de mullah dit aan uw grootvader verteld had (CGVS 1, p. 17), waar u daarvoor beweerde dat de mullah niet zei om wie het ging. Deze tegenstrijdigheid doet reeds ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze bedreigingen.

Daarenboven legde u bevreemdende verklaringen af over de manier waarop de taliban op de hoogte kwam van het werk van uw vader. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de dorpelingen wisten van het werk van uw vader (CGVS 1, p. 16). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat sommige dorpelingen het wisten. U wist echter niet of uw vader en zijn vrienden hun werk probeerden geheim te houden (CGVS 2, p. 8). Het is dan des te meer merkwaardig dat u even later verklaart dat als iemand vroeg naar het werk van jullie vader, jullie zeiden dat hij als arbeider in Kabul werkte – wat wel degelijk wijst op een poging tot geheimhouding van zijn job.

Voorts moet een aanzienlijke discrepantie tussen uw opeenvolgende verklaringen opgemerkt worden. Voor de DVZ verklaarde u immers dat uw grootvader naar de taliban ging en uw vader vergeven werd waardoor hij weer buiten kon komen, het land kon bewerken en enkel financiële problemen had (vragenlijst DVZ voor het CGVS, vraag 3.5). Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen op het commissariaat waar u zei dat uw vader na de vergiffenis van de taliban niet veilig kon rondlopen (CGVS 1, p. 13) en lastig gevallen werd door dorpelingen (CGVS 1, p. 16). Op de vraag of u voor de DVZ alle essentiële elementen opnoemde waarom u verzoekt om internationale bescherming, antwoordde u nochtans positief (CGVS 1, p. 4). Er zouden enkele details niet correct vertaald zijn (CGVS 1, p. 4), in dit geval gaat het echter niet om een detail. Het feit dat u de problemen van uw vader in het dorp na de vergiffenis van de taliban aanvankelijk niet opnoemde en integendeel het omgekeerde beweerde, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Vervolgens kan er ook geen geloof meer gehecht worden aan het feit dat uw vader zich heeft aangesloten bij de opstand tegen de taliban. Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat uw vader enerzijds op basis van vage en indirecte bedreigingen van de taliban snel zijn werk als bewaker neerlegde, maar zich dan anderzijds wel vrijwillig opgeeft om tegen de taliban en Daesh te vechten. Uw verklaring hiervoor – en bijgevolg ook de motivatie van uw vader om zich aan te sluiten bij de opstand – namelijk dat uw vader zei dat hij sowieso lastig gevallen werd door mensen uit het dorp en bang is (CGVS, p. 18), is niet geloofwaardig gelet op bovenstaande tegenstrijdigheid. Daarenboven legde u geen enkel overtuigend begin van bewijs neer van het feit dat uw vader zich aansloot bij deze opstand. U legde weliswaar een identiteitskaart/wapenvergunning neer van deze opstand, maar die is ongedateerd. Bovendien blijkt uit de beschikbare objectieve informatie (blauwe map, stuk 1) dat vervalste (identiteits)documenten makkelijk te verkrijgen zijn in Afghanistan via corruptie en fraude, waardoor er weinig waarde gehecht kan worden aan de authenticiteit van Afghaanse documenten. De foto's waarop uw vader met wapens te zien is, zeggen verder niets over de omstandigheden en kunnen bovendien makkelijk geënceneerd zijn. Als er geen geloof kan gehecht worden aan de aansluiting van uw vader bij de opstand, kan er ook geen geloof gehecht worden aan zijn vermissing en aan uw rekrutering.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan de vermissing blijkt uit het volgende. Zo weet u wel te zeggen dat hij op 19 Jawza 1398 of 9 juni 2019 verdween (CGVS 1, p. 27). Tegenover de DVZ had u tijdens uw interview op 4 augustus 2021 echter verklaard dat uw vader anderhalf jaar geleden verdween (vragenlijst DVZ, vraag 3.5), wat zou betekenen dat hij rond februari 2020 verdween. Op deze discrepantie gewezen zegt u dat dit een misverstand is en dat u zei dat uw vader één of anderhalf jaar voor uw vertrek verdween (CGVS 2, p. 15). Dit blijkt echter niet uit het verslag, dat aan u voorgelezen werd in het Pashtu en dat u ter akkoord ondertekende. Bovendien, zelfs al zou uw vader een jaar tot anderhalf jaar voor uw vertrek zijn verdwenen – u vertrok rond de 3de maand van 2021 – dan nog zou uw vader ten laatste in september 2019 zijn verdwenen. Daarenboven, gevraagd naar de reden waarom u tegenover de DVZ geen exacte datum kon geven terwijl u die wel kent, zegt u dat u te weinig tijd kreeg (CGVS 2, p. 15). Dit kan niet overtuigen aangezien de exacte datum zeggen niet meer tijd in beslag neemt dan het tijdstip bij benadering zeggen. Deze uitleg doet bijgevolg geen enkele afbreuk aan voornoemde, tegenstrijdigheid. Voorts is het weinig aannemelijk dat uw grootvader uit angst meer dan een jaar zou wachten om aan de taliban informatie over de verdwijning van uw vader te vragen (CGVS 1, p. 22), aangezien hij enkele jaren hiervoor al eens beroep gedaan had op de taliban zonder problemen. Daarnaast zegt u dat de taliban niets tegen uw grootvader deden omdat hij te oud was (CGVS 1, p. 22). Als de taliban werkelijk niets ondernamen tegen oude mensen, was uw grootvader naar alle waarschijnlijkheid zelf op de hoogte van dit gebruik en zou hij aldus al sneller zijn kunnen gaan informeren. Tot slot stroken uw verklaringen omtrent het feit dat de taliban u en/of uw broer wou rekruteren niet met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo blijkt uit de beschikbare informatie immers (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de EUAA Country Guidance van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt

slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Er moet vastgesteld worden dat niemand in uw familie connecties heeft met de taliban (CGVS 1, p. 9). U weet voorts niet hoe de relatie van de malik was met de taliban (CGVS 1, p. 10). Gevraagd waarom de taliban u en uw broer wilden rekruteren zegt u dat ze u wilden gebruiken of u wilden doden (CGVS 1, p. 24). Dit zijn in wezen twee verschillende standpunten. Rekening houdend met de verklaringen over de activiteiten van uw vader is het bovendien niet geloofwaardig dat de taliban uw vader een crimineel noemden en u vervolgens wilden rekruteren. Gezien deze houding tegenover uw vader kan er van u immers helemaal niet verwacht worden dat u positief zou staan tegenover de taliban. Om hun doelen te bereiken hebben zij immers overtuigde strijders nodig die bereid zijn hun leven te geven voor het algemene gedachtengoed van de taliban. Met mensen die niet overtuigd zijn en gedwongen worden te strijden, kunnen zij voorgaande niet bereiken. Voorts is het totaal niet aannemelijk dat zij u een dag bedenktijd toestonden en u zo de kans gaven om te ontkomen. Uw verklaring hiervoor, namelijk dat ze wilden dat u vrijwillig meeging (CGVS 1, p. 23), snijdt geen hout in het licht van feit dat ze uw vader hadden ontvoerd en hem een crimineel noemden en u bovendien ook vermoedde dat ze u misschien wel wilden doden. Gevraagd op welke manier zij u probeerden te overtuigen om vrijwillig mee te gaan, zegt u dat ze een hand op uw schouder legden en zeiden niet bang te zijn (CGVS 1, p. 23). Deze werkwijze is allerm minst doortastend. Daarnaast is de wijze waarop zij uw besluit wilden vernemen, meer bepaald met een telefoontje, dermate vrijblijvend dat dit ook allerm minst geloofwaardig is. Ten slotte moet er opgemerkt worden dat het erg lang duurde voordat u persoonlijk geïnterviewd werd, aangezien u nooit benaderd werd toen uw vader als veiligheidsagent werkte, noch in de jaren daarna, noch toen uw vader zich bij de opstand aansloot, in het circa anderhalf jaar na, noch toen uw vader verdween, noch in het circa anderhalf jaar (CGVS 2, p. 11) waarin u nooit overwoog om het land te verlaten (CGVS 2, p. 17). Het was pas toen uw grootvader zelf de taliban opzocht dat zij plotseling hun aandacht op u vestigden, u geeft zelf aan dat het zelfs niet in u opkwam dat de taliban u zouden viseren (CGVS 1, p. 3). Er kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan het feit dat de taliban u wilden rekruteren of doden en bijgevolg ook niet aan het feit dat zij u omwille van uw weigering/vlucht in de toekomst zouden viseren.

Wat betreft de bezoeken van de taliban aan uw oorspronkelijk dorp na uw vertrek, zegt u dat ze "vaak" kwamen, maar dat uw maternale oom niet zei hoe vaak. Uw maternale oom weet dit van uw paternale oom die daar woont en met wie u geen goede relatie heeft. Voorts weet u niet welke taliban precies kwamen, met hoeveel ze kwamen, wat ze zeiden, of ze uw huis doorzochten, omdat uw paternale oom uit angst geen details doorgaf aan uw maternale oom (CGVS 1, p. 12). Het feit dat uw paternale oom enerzijds wel doorgaf dat de taliban meermaals langskwam op zoek naar u maar anderzijds geen details durfde doorgeven van deze bezoeken raakt kant noch wal. Hierbij is het bovendien weinig aannemelijk dat de taliban zouden blijven terugkomen wanneer ze telkens op een gesloten deur stoten.

Voor de volledigheid moet het volgende opgemerkt worden in verband met het werk van uw vader als bewaker voor Amerikaanse troepen. Uit de beschikbare informatie (het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die samenwerkten met buitenlandse troepen te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw vader omwille van dit werk bedreigd werd door de taliban. Zoals hierboven geargumenteed kan er echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de vervolging van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan. Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die met buitenlandse troepen samenwerkten in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke (geloofwaardige) zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger medewerker van buitenlandse troepen, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofdte aannemelijk te maken.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw eigen taskara, die van uw broer en die van uw vader zijn een loutere aanwijzing van jullie identiteit, die hier niet ter discussie staat. De beroepsactiviteiten van uw vader als bewaker, waarvan de certificaten getuigen, worden evenmin in twijfel getrokken.

Tijdens uw tweede onderhoud maakte u opmerkingen bij de notities van uw eerste persoonlijk onderhoud over. Dit is ruimschoots te laat, aangezien de wettelijk voorziene termijn 8 werkdagen na betekening van de notities bedraagt. Uw opmerkingen werden evenwel in overweging genomen en het feitenrelaas is gebaseerd op de door u nagelezen en gecorrigeerde versie van de notities. Voorts konden uw opmerkingen de appreciatie van het CGVS niet ombuigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van

januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in provincie Nangarhar actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te provincie Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in

wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), *M'Bodj t. Belgische Staat*, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld

dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt

door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep in casu

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals de aanvullende nota van verweerder duidelijk maakt en waarbij hij in vergelijking met de bestreden beslissing bijkomend verwijst naar “*EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023*”, “*UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023*” alsook de “*COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023*”. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop noch informatie die niet in lijn ligt met de informatie die blijkt uit de door verweerder aangebrachte bronnen, die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zouden nopen.

3. Beoordeling

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet alsook van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst stelt verzoeker dat zijn nationaliteit, herkomst en etniciteit niet worden betwist.

Onder het kopje “*risico op vervolging- art.48/3 Vw*” wijst verzoeker op de instabiele politieke situatie in Afghanistan en verklaringen van het talibanbewind net na de overname van de macht, die in schril contrast staan met wat zich werkelijk voordoet op het terrein, met name de schending van de universele mensenrechten. Hij wijst in het bijzonder op een gesprek van de woordvoerder van de taliban met een Oostenrijkse krant eind augustus 2021 waarin deze aankondigt dat de taliban de Afghanen zullen vervolgen die terugkeren naar Afghanistan. Hij is van oordeel dat deze verklaring, genoteerd door een betrouwbare bron, minstens een begin van bewijs vormt van een reëel risico op vervolging bij terugkeer naar Afghanistan. De nood aan internationale bescherming moet ruim geïnterpreteerd worden en verzoeker verdient naar zijn oordeel het voordeel van de twijfel. Volgens hem bevestigt ‘s Raads arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022 – waaruit hij citeert – zijn stelling dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over het lot van Afghanen die terugkeren vanuit het Westen. Minstens legt verweerder deze informatie niet voor, zo benadrukt verzoeker. Hij stipt aan dat de buurlanden van België een hogere erkenningsgraad kennen voor Afghanen en dat die beter beducht zijn voor het lot van terug-kerende Afghanen.

Verzoeker zoomt vervolgens in op zijn concreet geval. Hij zet uiteen dat hij Afghanistan verliet in februari 2021 toen hij 19 jaar oud was en dat hij het land inmiddels meer dan 2,5 jaar geleden heeft verlaten. Hij betoogt vervolgens: “*Verzoeker maakt zich sterk het volledige integratie/verwesterings-dossier voor te leggen uiterlijk tegen de aankomende zitting. Het feit dat verzoeker inmiddels 2,5 jaar geleden Afghanistan verlaten, in combinatie met de uitspraken van de woordvoerder van de Taliban (supra), maken dat er wel degelijk elementen in het administratief dossier aanwezig zijn die zouden kunnen wijzen op een risico op vervolging wegens de perceptie verwesterd te zijn.*” Hij is van oordeel dat verweerder op geen enkele manier heeft onderzocht of hij is verwesterd dan wel als dusdanig zal worden gepercipieerd door de Afghaanse overheid of gemeenschap. Hij meent dat dit “*des te onvoorzichtig [is] vanwege verwerende partij nu er geen enkel cijfer bekend is over gerepatrieerde Afghanen vanuit het Westen*”. Verzoeker concludeert dat verweerder om die reden is tekortgeschoten in zijn medewerkings-, onderzoeks- en motiveringsplicht, waarbij hij benadrukt dat hij “*prima facie wel degelijk verwesterd is, minstens zijn er elementen die daar op zouden kunnen wijzen (cfr. supra)*”.

Onder het kopje “*humanitaire crisis- art.48/4, §2, b) Vw*” wijst verzoeker op de ernstige humanitaire crisis in Afghanistan als gevolg van een gebrek aan toegang tot voedsel, droogte, internationale sancties en werkloosheid.

Verzoeker citeert uit het EASO COI-rapport van januari 2022. Hij wijst erop dat dat het aantal Afghanen in acute hongersnood blijft stijgen en maakt hierbij gebruik van de IPC (Integrated Food Security Phase Classification)-tabel. Hij stipt tevens de publicatie van Human Rights Watch aan van midden maart 2022, de verklaring van de speciale gezant van de VN, dr. R.A. van 15 maart 2022 alsook diverse publicaties over wanhopige gezinnen die van alles doen om aan voedsel te komen, wat aanleiding heeft gegeven tot het oprichten van een noodfonds door World Vision. Hij is van oordeel dat de ernst van de humanitaire crisis in Afghanistan bijgevolg moeilijk kan worden ontkend. Verzoeker vraagt zich vervolgens af of de humanitaire crisis in Afghanistan onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. Hij bevestigt eerst dat de huidige humanitaire crisis inderdaad is te wijten aan een complexe wisselwerking tussen verschillende actoren.

Vervolgens betoogt hij: “*De belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis is de economische ineenstorting van Afghanistan ingevolge internationale financiële sancties (tegen de Taliban) wegens het onvermogen of nalaten van de huidige Talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op vlak van mensenrechten*”, waarbij hij verwijst naar een bijdrage van Human Rights Watch van 1 maart 2022. Uit hun conclusie, zo stelt verzoeker, blijkt duidelijk dat “*derden*” verantwoordelijk zijn voor de humanitaire crisis in Afghanistan, waarbij verzoeker ook hun aanbevelingen opsomt. Verzoeker betoogt voorts dat de taliban weigerachtig staan tegenover hulp van internationale organisaties en dat ze de weinige humanitaire hulp die Afghanistan wel bereikt verder bemoeilijken. Dit wordt volgens hem bevestigd door een arrest van de Raad van oktober 2022. Hij meent daarom dat er geen twijfel is dat het gedrag van de taliban de hoofdoorzaak is van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan en dat in weerwil van de motivering van verweerder deze crisis wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

3.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.1.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift totaal niet in op de uitgebreide vaststellingen die verweerder doet in de bestreden beslissing om te komen tot de conclusie dat verzoekers vrees voor vervolging door de taliban, dit wegens de activiteiten van zijn vader, niet aannemelijk is. De Raad sluit zich aan bij de gedane vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier. Ze kunnen niet onderuit worden gehaald door het simpele betoog ter terechtzitting van de verzoekende partij dat uit zijn onderhoud bij het CG blijkt dat hij een

geloofwaardig asielrelaas heeft. Evenmin volstaat het om bij wege van aanvullende nota het volgende mee te delen onder de rubriek “Nieuwe elementen” en de subrubriek “2.1. Werk papa lokaal verzet”:

“Verzoekers vader heeft zich, na een carrière als veiligheidsagent voor de Amerikaanse troepen, aangesloten bij het lokaal verzet in Khogyani. Verzoeker heeft intussen een aantal nieuwe documenten verkregen waaruit deze activiteit van zijn vader blijken. Verzoeker voegt inderdaad een foto toe van zijn vader bij het lokaal verzet en een foto van verzoekers vader bij een overleg met gouverneur [A.B.K.], gouverneur van Khogyani destijds (stuk 1). Verzoeker legt tevens de verblijfskaart in België voor van de heer [R.R.] (stuk 2), de leider van de lokale opstand in Khogyani. Hij werd vorig jaar erkend als vluchteling in België. Hoewel de heer [R.] en verzoekers vader geen rechtstreekse collega’s waren – zij waren op verschillende posten gestationeerd – blijkt hieruit wel de nauwe banden van de familie met het lokaal verzet. Ter staving van zijn verwantschap met zijn vader legt hij ook nog een foto voor samen met zijn vader (stuk 3). Gelet op het werk van de vader en de nauwe banden tussen verzoekers familie en het lokale verzet in Khogyani, riskeert verzoeker vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. Tot op heden heeft de familie geen nieuws vernomen van verzoekers vader. Hij blijft vermist. Begin dit jaar is de Taliban nog langsgesproken bij het huis van verzoekers familie in Afghanistan. De moeder van verzoeker heeft aangegeven dat verzoeker in het buitenland verblijft.”

Zoals in de bestreden beslissing reeds staat aangegeven zeggen foto’s niets over de omstandigheden waarin ze gemaakt zijn en ze kunnen bovendien makkelijk worden geënceneerd. De kopies van de foto’s gevoegd als stuk 1 met als titel “foto’s werk papa”, zijnde een groepsfoto met een manueel aangebrachte pijltje boven 2 personen met de vermelding “papa” en “F.Q.” en een foto van 2 personen met een manueel aangebrachte pijltje boven deze personen met de vermelding “papa” en “Gouverneur K.”, kunnen geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan de conclusie wordt getroffen dat er geen geloof wordt gehecht aan het door verzoeker voorgehouden feit dat zijn vader zich heeft aangesloten bij de opstand tegen de taliban. De kopie van de verblijfskaart van R.R. (stuk 2) kan verzoeker niet meer laten zeggen dan wat ze zegt, met name dat deze een verblijfsvergunning heeft in België. Dat R.R. in België verbleef, had verzoeker trouwens al vermeld bij zijn onderhoud bij het CG (gehoorverslag, 21 november 2022, p. 21). De Raad ziet niet in hoe stuk 3 de bestreden beslissing kan doen ombuigen. Het betreft een kopie van een foto met bovenaan manueel aangebrachte pijltjes naar twee personen in een foto met drie met de vermelding “papa” en “vz”. De bestreden beslissing stelt verzoekers verwantschap met S.R. niet in vraag. De loutere verklaring dat verzoekers vader vermist blijft, doet geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan diens vermissing. De kernconclusie in de bestreden beslissing – “Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger medewerker van buitenlandse troepen, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.” – blijft overeind omdat verzoeker niets aanbrengt dat de ruime vaststellingen waarop deze steunt, aan het wankelen brengt. Dat de taliban na verzoekers vertrek nog langskomen en verzoekers moeder heeft aangegeven dat hij in het buitenland verblijft zijn niet meer dan loze beweringen zonder enig detail.

3.1.2. Verwestering

Voor wat betreft de problematiek van (gepercipieerde) verwestering, kan de Raad zich aansluiten bij de kernpunten daarvan in de bestreden beslissing, die steun vinden in de daarin aangehaalde bronnen:

- uit de beschikbare landeninformatie die wordt opgesomd in de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen bij een terugkeer naar het land van herkomst;
- een verzoeker om internationale bescherming dient in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Uit de informatie die in de aanvullende nota van 14 maart 2024 kan worden gelezen, blijkt niet dat over bovenvermelde kernpunten thans anders moet worden geoordeeld. Een individuele beoordeling blijft zich dus opdringen.

Verweerder stelt in de bestreden beslissing concreet vast:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete

elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In het verzoekschrift laat verzoeker ook geheel na concreet aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij om die reden bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

Op 20 maart 2024 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarin onder het kopje “2.2 Verwestering” het volgende kan worden gelezen:

“In navolging van het eerder ontwikkelde middel omtrent de verwestering van verzoeker, heeft verzoekende partij de eer het verwesteringsdossier toe te voegen (stuk 4). Verzoeker is werkzaam in een drankenhandel sedert juni 2023. Verzoeker werkte eerder als seizoensplukker bij OV Olbrechts te Onze-Lieve-Vrouw-Waver. Verzoeker volgt tevens Franse les om zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten. Verzoeker legt tot slot nog enkele sfeerfoto's voor van enkele van zijn activiteiten die in het opvangcentrum georganiseerd werden. Verzoeker leeft nu bijna 3 jaar in België en verliet Afghanistan intussen meer dan 3 jaar geleden (februari 2021). Verzoeker is een jong volwassene die Afghanistan verliet toen hij 19 jaar was. Ook al kan inderdaad worden aangenomen dat hij een aantal van zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht, dan nog dient te worden vastgesteld dat hij is opgegroeid in een Afghanistan dat nog niet onder de gecentraliseerde invloed en controle van de Taliban stond. Bovendien is de evolutie van zijn persoonlijkheid niet gestopt toen hij 18 jaar is geworden. Ook voor een jong volwassene kan aangenomen worden dat hij, na dergelijk langdurige afwezigheid uit zijn gemeenschap en cultuur enerzijds en de onderdompeling in onze westerse samenleving anderzijds, verwesterd is of als dusdanig dreigt te worden gepercipieerd bij een terugkeer naar Afghanistan. Om die reden dient hem de vluchtelingenstatus te worden toegekend.”

Dat verzoeker eerst als seizoensplukker aan de slag was (hij voegt een “gelegenheidsformulier tuin-bouwsector” toe voor 2022 en 2023 alsook loonbrieven in dit verband voor de periode juni 2022 tot 15 november 2022 en april 2023 tot juni 2023) en thans werkzaam zou zijn in een drankenhandel sinds juni 2023 (in dit verband wordt geen arbeidsovereenkomst voorgelegd noch loonbrieven, naast foto's van verzoeker in wat inderdaad een drankendepot lijkt waarbij hij o.a. bier verzeult, is er enkel een niet ondertekend noch gedateerd in het Nederlands ingevuld formulier met voorgedrukte rubrieken in het Frans, waarop een manager verklaart dat verzoeker in een niet nader genoemd depot als uitzendkracht werkzaam is sedert juni 2023 en waarin deze attesteert dat verzoeker een kalme en actieve medewerker is met weinig verzuim) is lovenswaardig maar hiermee toont verzoeker niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die niet zijn te verenigen met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

De overige foto's kunnen niet leiden tot een ander oordeel. Het betreft foto's in een turnzaal waar een feestje plaatsgrijpt en waarop verzoeker te zien valt met oudere en jongere personen, alsook foto's waarop verzoeker figureert met op de achtergrond een fanfare en wat lijkt op personen in carnavalskledij. Dat verzoeker 108 uren Franse les heeft gevolgd en als bewijs daarvan een attest van 6 maart 2024 neerlegt, kan bezwaarlijk leiden tot de conclusie dat hij zal worden gezien als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet zal respecteren in Afghanistan en daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar dat land.

De stukken die worden overgemaakt wijzen eerder op een ingesteldheid van verzoeker die aantoont dat hij openstaat voor de Belgische maatschappij en hierin wenst mee te draaien, wat past in zijn voor-nemen om een toekomst in België uit te bouwen zoals hij reeds had verklaard bij het CG (gehoorverslag 2 maart 2023, p. 19).

Op basis van de overgelegde stukken kan niet worden geconcludeerd dat verzoeker is doordrongen van een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban in zijn regio van herkomst.

Een verwijzing naar een algemene verklaring van een woordvoerder van de taliban in augustus 2021 gecombineerd met een verblijf van drie jaar in België kan ook niet leiden tot de conclusie dat verzoeker de

sociale normen niet meer kan respecteren in Afghanistan en daarom in die zin een risico loopt om te worden vervolgd bij een terugkeer naar dat land.

De Raad wijst er hierbij op dat verzoeker tot de leeftijd van ongeveer 20 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hieruit kan dus worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker hiervan totaal vervreemd zou zijn en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Het blijkt bovendien niet dat verzoeker niet zou kunnen rekenen op een familiaal netwerk in zijn land van herkomst. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk nog contact te hebben met zijn moeder, jongere broer, zus en maternale oom. Op de vragen van het CG *“Hoe vaak spreekt u met hen?”* en *“Wanneer voor het laatst”* antwoordde verzoeker respectievelijk, *“Als ze met mij willen praten of ik met hen, dan praten we met elkaar”* en *“Vorige week sprak ik met hen”* (gehoorverslag CG, 21 november 2022, p. 11). Tijdens verzoekers tweede interview op 2 maart 2023 antwoorde verzoeker op de vragen van het CG, *“Hebt u sinds het vorige interview met mij nog contact gehad met uw familie in Afghanistan”* en *“Wanneer voor het laatst”*, respectievelijk, *“Ja, vaak”* en *“Ik denk rond 3 dagen geleden”* (p. 6).

Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen, ook al heeft hij het land verlaten voor hun machtsovername.

De Raad concludeert bijgevolg dat verzoeker niet concreet aantoont dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden. Evenmin maakt hij in concreto aannemelijk dat hij omwille van verwestering dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker verwijst naar diverse bronnen die handelen over de situatie in Afghanistan, is het zo dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de aangereikte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het taliban-bewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter algemene informatie aan te reiken, zonder deze op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke.

In zoverre hij van oordeel is dat zijn profiel als terugkeerder vanuit het Westen niet afdoende werd onderzocht, wijst de Raad erop dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid trouwens gebruik gemaakt.

Waar verzoeker erop wijst dat er weinig tot geen informatie beschikbaar is over terugkerende Afghanen en in dit verband steun zoekt in het arrest nr. 278 653 van 12 oktober 2022, is het inderdaad zo dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en eventueel welke problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij zouden worden behandeld bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55; *“Algemeen Ambtsbericht Afghanistan”*, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, *“Migratie-bewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban”* van 14 december 2023, p. 36). Er moet dus met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar echter niet in geslaagd.

Waar verzoeker aanstipt dat de buurlanden van België een hogere erkenningsgraad kennen voor Afghanen, neemt de Raad daarvan akte. Er ligt echter geen informatie voor die meer duiding geeft over de reden hiervan. De Raad kan hieruit op zich dus niet afleiden, zoals verzoeker doet, *“dat die beter beducht zijn voor het lot van terugkerende Afghanen”*.

Verzoeker kan, aangezien geen concrete elementen voorliggen inzake verwestering, niet het voordeel van de twijfel worden toegekend. De cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld.

Verzoeker kan, bij gebrek aan concrete elementen inzake verwestering, niet het voordeel van de twijfel worden toegekend. De cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet zijn niet vervuld.

3.1.3. Conclusie

De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

3.2. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid.

3.2.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op zijn vluchtrelaas of op verwestering, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

3.2.3. Voor wat betreft de vraag of de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet, kan de Raad zich aansluiten bij de algemene overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing en die steun vinden in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt immers duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Concreet komt verweerder in de bestreden beslissing tot de volgende conclusie:

“Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.”

Noch uit informatie bijgebracht door verzoeker, noch uit de aanvullende nota van verweerder blijkt dat hierover thans anders moet worden geoordeeld. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich nog steeds niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij zoals gezegd nog beschikt over een familiaal netwerk aldaar. Uit verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn interview bij verweerder blijkt niet dat zijn familieleden in zeer precare omstandigheden vertoeven en te

maken hebben met een chronisch gebrek aan voedsel of onderdak of chronisch kampen met slechte hygiënische omstandigheden.

Verzoeker voert aan dat de belangrijkste oorzaak voor de huidige humanitaire crisis in Afghanistan de economische ineenstorting is ingevolge internationale financiële sancties (tegen de taliban), dit wegens het onvermogen of nalaten van de huidige talibanregering om compromissen te sluiten en/of toegevingen te doen op het vlak van mensenrechten, maar de Raad leest dit niet als dusdanig in de in het verzoekschrift geciteerde bijdrage van Human Rights Watch van 1 maart 2022 noch in hun aanbevelingen. Ook zij duiden meerdere factoren aan voor de economische ineenstorting in Afghanistan: *“Afghanistan’s economic collapse was caused by a combination of factors and decisions taken by governments and international institutions, outlined below, and on a larger level, by the US and the Taliban’s failure to reach an agreement to avert the humanitarian impacts of the change in governance in August 2021.”* Dat de aanbevelingen van Human Rights Watch ingevolge de humanitaire crisis zijn gericht aan diverse instanties of “derden”, zoals verzoeker het omschrijft, zoals regeringen, de VN, de Wereldbank en de taliban houdt ook niet in dat de situatie valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 b) van de Vreemdelingenwet dat verwijst naar actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van deze wet.

Verzoeker is van oordeel dat de taliban de toelevering van humanitaire hulp bemoeilijken door geweld of bedreigingen tegen het humanitair personeel en verwijst hiervoor naar een arrest van de Raad dat gewag maakt van rapportering van UNOCHA van maart 2022. Dit kan echter geen afbreuk doen aan de beoordeling van verweerder in zijn aanvullende nota van 14 maart 2024 waarbij hij op basis van recentere informatie die in de nota wordt aangehaald, tot de volgende conclusie komt: *“Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo’s of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.”*

Dit alles neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar, waarvan de ernst zeker niet kan worden ontkend, nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermings-status, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

3.2.4. Voor wat betreft de vraag of de veiligheidssituatie in Afghanistan valt onder de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet kan de Raad zich opnieuw aansluiten bij de overwegingen die daarover figureren in de bestreden beslissing alsook de conclusie dat dit niet het geval is. Ze vinden steun in de hierin aangehaalde rapporten.

Uit de informatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen kan niet worden afgeleid dat hierover heden anders moet worden geoordeeld, hoewel de situatie ter plekke zeer zeker bijzonder onrustwekkend is.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Verzoeker heeft verklaard afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landen-informatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *“Country Guidance” Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker brengt noch in het verzoekschrift noch hierna andersluidende informatie aan waaruit blijkt dat hem subsidiaire bescherming moet worden toegekend omwille van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan of in zijn regio van herkomst.

3.2.5. Conclusie

Gelet op het voormelde, zijn er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet

4. Algehele conclusie

Gelet op al het voormelde heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling of hij een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet heeft of een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing is behept met een motiveringsgebrek.

Het enig middel is bijgevolg ongegrond.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Kan niet tot een andersluidende conclusie leiden: de overtuiging ter terechtzitting van de raadvrouw dat het CG zich baseert op minder betrouwbare info, dat de bronnen niet actueel zijn, dat de veiligheids-situatie iedere dag verandert, dat de analyse van de situatie niet definitief kan zijn, dat iedereen die uit het Westen komt als afvallige wordt beschouwd en dat niemand vanuit het westen is teruggekeerd en er dus geen info beschikbaar is en dat niet werd nagegaan of verzoeker niet in extreme armoede dreigt te vervallen. Vooreerst kan worden verwezen naar punt 2. Het CG heeft middels zijn aanvullende nota de gehanteerde landeninfo geactualiseerd waarbij niet blijkt dat deze aanleiding geeft tot een anders-luidende beoordeling van de problematiek van verwestering, de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie (cf. supra). Verzoeker brengt zelf ook geen informatie bij die heden moet leiden tot een andere beoordeling op dat vlak. Het is waar dat de bronnen aangeven dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (cf. supra). Er moet dus zeker met de nodige omzichtigheid worden tewerk gegaan waarbij het in de huidige stand van zaken in de eerste plaats aan een verzoeker toekomt om concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Verzoeker is daar niet in geslaagd (cf. bespreking punt 3.1.2). Verzoeker brengt ook niets concreets bij dat erop wijst dat hij in extreme armoede dreigt te vervallen dat bijkomend onderzoek verdient (cf. punt 3.2.3.). De Raad benadrukt ten slotte nog eens dat de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, grondig moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend vierentwintig door:

M. EKKA,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA